

голъмо богатство, ако и да не бѣ му останжло отъ бащж му ни едно дукато. Единъ богатъ търговецъ Смирнскый бѣше прибралъ отъ челоуѣколюбіе у дома си едно дѣте сираче и сиромахче. Сиромахъ Димитръ Степановъ бѣше толкова малкъ, чтото не бѣ способенъ ни за что; затова го бѣше оставилъ търговецъ—тъ да си играе въ къщи свободно. Но той наченъ отъ само себе си да събира гдѣ что найдеше хвърлено, като: пироны, иглы и концы, и да го пѣстри съ вниманіе. Кога достигнеше число—то на иглы—тѣ му до дванадесять, и кога ся намотаеше къбце—то му отъ концы, той гы относяше въ канторж—тж на господина си. Това нѣчто бѣ много пріятно на търговеца, зачтото забѣлѣжи, че дѣте—то ще стане пестеливъ и вѣренъ челоуѣкъ. Оттогава хванж да го нагледва подобрѣ и да го обыча повече.

Когато единъ деиъ конюхъ—тъ искалъ да удави малкъ котенца, мѣничкый Димитръ ся примодилъ на господина си да му подарѣтъ едно котенце, да го отгледа, на послѣ да го продаде. Пристанжли на просбж—тж му, и оттогава ся той взелъ да храни коте—то, доклѣ то отрастижло голѣма котка. Слѣдъ малко время търговецъ—тъ поискалъ да испрати голѣмъ корабъ со стока. за да ся продаде на друго мѣсто. Кога отвождамъ да види